

Tiszaroff, 1906. március 31. – Budapest, 1973. március 31.

Édesapja kovácsmester volt. Az elemi iskola hat osztályát Tiszaroffon végezte, majd Egerbe ment, ahol kőfaragótanonc lett. 1925-ben segédlevelet szerzett, és az egri Manglita Gyárban helyezkedett el. 1927-től Miskolcon, majd Budapesten vállalt munkát. 1927-ben belépett a Magyar Építőmunkások Országos Szövetségébe és a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba. Ezzel párhuzamosan tagja lett a KMP ifjúsági szervezetének is; a KIMSZ-ben 1928-ban sejttitkár és körzeti titkár. Még abban az évben csatlakozott az illegális Kommunisták Magyarországi Pártjához. A gazdasági világválság idején részt vett a budapesti sztrájkok és tüntetések szervezésében. 1933-ban a textilipari sztrájk szervezésének a vádjával letartóztatták, de mivel ebben nem volt érintett, szabadon engedték. 1933 őszén a KMP megbízta az Egyesült Szakszervezeti Ellenzék Központi Tanácsának a vezetésével. Illegális feladatát hivatásos pártmunkásként látta el. Az 1935. évi társadalombiztosítási választások alkalmával a kommunista befolyás alatt álló Szakszervezeti Egységblokk kampányának a fő szervezője. 1936-ban a Komintern utasítására Bécsen keresztül Moszkvába utazott. Néhány hónapos felkészítés után a szervezet megbízásából Prágába utazott, a csehszlovák fővárosban működő KMP Központi Bizottsága szervező munkatársa lett, a magyar kommunista mozgalom egyik irányítója. 1937-ben Párizsba küldték, hogy szervezze meg az antifasiszta magyarok világkonferenciáját. A sikertelen kísérlet után visszatért Prágába, majd Csehszlovákia felosztását követően ismét Párizsba került. A második világháború kitörésétől a francia párt szervezetében tevékenykedett, megbízták egy illegális magyar kommunista csoport létrehozásával. 1945 elején visszatért Magyarországra. Rövid ideig újságíró a Szabad Népnél, majd az MKP Duna–Tisza Közi Területi Bizottságának a vezetője. 1945 tavasza és 1946 szeptembere között az MKP központjában a tömegszervezési osztály irányítója – más forrás szerint az MKP Tömegmunka Osztályát 1945. április 13. és december 10. között irányította –, 1945. május 21. és 1946. október 1. között az MKP Központi Vezetősége tagja. Az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a párt országos listájáról bejutott a törvényhozásba. Az 1947. évi választásokon a Veszprém megyei listán újból mandátumot kapott. 1946 szeptemberétől az MKP Veszprém megyei titkára. 1948. júniusban visszatért a fővárosba, a Közületi Ingatlanközpont vezérigazgatója lett. Mivel e tisztsége összeférhetetlen volt a képviselői jogállással, 1948. november 16-i hatállyal lemondott a mandátumáról. 1949–1956 között az Építésügyi Minisztériumban dolgozott: főosztályvezető-helyettes, az építőipari sztahanovista iskola politikai vezetője, később az ellenőrzési, illetve a tanácsai főosztály, majd az export fővállalkozói iroda vezetője. 1956. november 4. után az MSZMP Veszprémbe küldte pártszervező munkára. 1957-ben visszakerült az Építésügyi Minisztériumba, 1968. évi nyugdíjba vonulásáig a szakigazgatási főosztály vezetője. 1957. júniustól haláláig az MSZMP Központi Ellenőrző Bizottságának a tagja. 1957-től élete végéig központi vezetőségi tag az Építő-, Fa- és Építőanyag-ipari Dolgozók Szakszervezetében. 1958. november 16-ától haláláig újra országgyűlési képviselő, a Hazafias Népfront Veszprém megyei listájáról került be a törvényhozásba, 1967. március 19-én Veszprém megye 9. számú egyéni választókerületében szerzett mandátumot.

